

forfaavidt Anmeldelsesfristen er udløben, anmeldte Fordringshaveres Krav. Det vilde nu vistnok være meget uheldigt, om en maaffe i Virkeligheden mindre Kreds af Kreditorer, der paa Grund af Forholdene have let ved at møde og ifølge særlige Interesser have en særlig Opfordring til at møde tætsluttet, skulde kunne benytte sig af deres relative Majoritet paa en Skiftesamling til at sætte deres ensidige Anskuelse igjennem, og forfaavidt kunde der synes at ligge en Beroligelse i den anførte Bestemmelse i Forflagets § 64. Men det Beroligende bortfalder igjen ved Tilføiningen om, at, naar ikke en saadan kvalificeret Flerhed af Stemmer er tilstede, skulde Fordringshaverne anses at have overladt Afgjørelsen af det omspurgte Anliggende til Kurator og Kreditorudvalget. Man skal her ikke opholde sig ved, at denne Henvisning tager sig lidt besynderligt ud, hvor Sagen er bragt for Skiftesamlingen netop fordi der var Uenighed imellem Kurator og Kreditorudvalget, jfr. Forflagets §§ 73—74; thi i dette Tilfælde bliver Resultatet dog det, som Kommissionens Mindretal anser for det Naturlige i et saadant Tilfælde, nemlig at Skifteretten kommer til at gjøre Udslaget. Derimod kan man ikke undlade at fremhæve det Mislige i saaledes at gjøre Kurator og Kreditorudvalget, eller rettere dettes Majoritet, jfr. § 73, naar de ere enige, til de ubetinget afgjørende i Tilfælde, hvor det paa en Skiftesamling maaffe har vist sig, at endog et relativt, men ikke absolut, Flertal af Fordringshaverne have været imod en Bestemmelse af Kurator og Kreditorudvalget, som ifølge Skifterettens Foranstaltning eller flere Fordringshaveres Begjæring er bleven forelagt Skiftesamlingen til Prøvelse. Det lader sig nemlig ikke nægte, og Kommissionens Flertal erkjender det selv, at der er en nærliggende Mulighed for, at Kurator og Kreditorudvalg, der jo vælges paa den første kun 2 à 3 Uger efter Konkursbekjendtgjørelsen afholdte Skiftesamling, i Virkeligheden nærmest repræsenterer en Clique af Kreditorer med særegne Interesser, og den Anvisning, der gives Fordringshaverne paa senere at faa Kurator og Udvalgsmedlemmerne affædige, vil uden Tvivl praktisk vise sig ikke at være af

stor Betydning. Men under disse Omstændigheder at lægge en saadan Myndighed i deres Hænder, uden ved Siden deraf at give Retten en Kontrol og Myndighed til at stride ind for at standse Misbrug deraf — forfaavidt Retten ikke vil anvende det altid noget mislige hervirkende Middel at affædige Kurator, jfr. Forflagets § 70 —, det synes saa betænkeligt, at man ikke kan væрге sig imod den Frygt, at det ny System, gennemført paa den Maade, inden lang Tid vil give Anledning til Klager, navnlig fra fjerne og udenlandske Kreditorers Side, til siden Vaade for Udviklingen af Handelsforbindelserne med Saa-danne.

I Genhold til det Anførte har Kommissionens Mindretal, væsentlig i Overensstemmelse med Udtalelser, der ere fremkomne fra den til Udarbejdelse af Udkast til en Sæ- og Handelslov allerhoist nedsatte Kommission, som har havt Leilighed til at udtale sig om Sagen, ment, at Lovforflagets § 64 burde affattes saaledes:

„Den paa Skiftesamlingen af Flertallet af Fordringshaverne, beregnet efter Fordringernes Størrelse, tagne Beslutning bliver i Regelen at følge ved Boets Behandling; dog følger det af sig selv, at Flertallet ikke kan bestemme Noget, som strider imod enkelte Kreditorers, navnlig Pant-haveres og privilegerede Fordringshaveres Ret.

Ligesom Skifteretten imidlertid, saalænge den for Fordringers Anmeldelse fastsatte Frist endnu ikke er udløben, har at paase, at Skiftesamlingens Beslutninger ikke stride imod endnu ikke anmeldte Kreditorers Interesse, og til den Ende kan tilfidesætte saadanne Beslutninger og i fornødent Fald selv træffe Bestemmelse om Spørgsmaalets Afgjørelse, — saaledes har Retten, ogsaa efter Udløbet af hin Frist, en lignende Myndighed til, efter Opfordring af et overstemt Mindretal af Kreditorerne, at tilfidesætte en Flertalsbeslutning, naar den efter Rettens Skjøn er til aabenbar Skade for Boet.“

Ministeriet har uden at miskjende Betyd-